Τα Χριστούγεννα της Σειρήν

CYNTHIA KAFKA

Καλωσήρθες!

Άνοιξε κάθε μέρα ένα **σφραγισμένο κεφάλαιο** και ανακάλυψε μια ιστορία που θα σε ταξιδέψει στις χιονισμένες πλαγιές του Μον Μπλαν, του Λευκού Όρους. Ετοίμασε τον χαρτοκόπτη σου και ζεστές σοκολάτες!

Καλή ανάγνωση!

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1 Δεκεμβρίου

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Διάολε, θα πεθάνω!»

Σφίγγω την μπάρα του τελεφερίκ με τα δάχτυλά μου και βλέπω το έδαφος να απομακρύνεται και τους ανθρώπους να γίνονται μικροσκοπικοί σαν μυρμήγκια.

Το στομάχι μου κάνει σαν τραμπολίνο.

Γαμώτο, γαμώτο, γαμώτο.

Μακάρι ο εφευρέτης αυτής της μηχανής του θανάτου με παράθυρα για να «απολαμβάνουμε» την πανοραμική θέα να καταδικαστεί στο πυρ το εξώτερο!

Είναι η κατάλληλη στιγμή για να δοκιμάσω την τεχνική αυτής της κόουτς στο TikTok «που σε κάνει να αδειάσεις το μυαλό σου και να ξεπερνάς τις δοκιμασίες με στιλ».

Στη θεωρία, φαίνεται ευκολάκι. Αρκεί να πάρεις εισπνοή με κλειστά τα μάτια και να εκπνεύσεις ανοίγοντάς τα. Δε χάνω κάτι να δοκιμάσω. Στο κάτω κάτω, θα μου κάνει καλό να αναπνεύσω!

Εισπνοή. Κλειστά μάτια. Εκπνοή. Ανοιχτά μάτια. Εισπνοή…

Μπαααα…

Κατά τη γνώμη μου, αυτή η λεγόμενη κόουτς δε θα έκανε την έξυπνη αν το κενό δε βρισκόταν στο μυαλό της αλλά κάτω από τα πόδια της, όπως συμβαίνει σ᾽ εμένα αυτή τη στιγμή.

Θα συντριβούμε σίγουρα.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Εισπνοή. Κλειστά μάτια. Εκπνοή. Ανοιχτά μάτια. Εισπνοή… Όχι. Καλύτερα κλειστά μάτια. Κρίμα.

Αλήθεια τώρα, τι, στο καλό, κάνω εδώ;

Ο κόσμος είναι γεμάτος με ανθρώπους που αναζητούν την αδρεναλίνη και τις δυνατές αισθήσεις, που οι θερμοκρασίες υπό το μηδέν τούς αναζωογονούν και που θα χαίρονταν να βρίσκονται στη θέση μου.

Είναι η περίπτωσή μου;

100% ΟΧΙ.

Είμαι το κορίτσι που αποφεύγει τα απαγορευμένα παιχνίδια για άτομα πιο κοντά από ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά. Έχω ίλιγγο μόλις πατήσω στο τρίτο σκαλί μας σκάλας. Και μου αρέσει το χιόνι… μόνο όταν είναι κλεισμένο σε χιονόμπαλες.

Εκεί, είναι απλό: υπάρχει ΠΑΝΤΟΥ χιόνι. Σε κάθε γωνιά. Σαν η χιονόμπαλα να εξερράγη.

Θα ήθελα να με χαστουκίσω που πίστεψα ότι μπορούσα να έρθω εδώ. Μόνο που θα χρειαστεί να ξεκολλήσω τα δάχτυλά μου από την μπάρα, και δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση.

Εμπρός. Εισπνοή…

«Όλα καλά;»

Η βαθιά φωνή που μόλις ακούστηκε μερικά εκατοστά από τ᾽ αυτί μου με κάνει να αναπηδήσω.

«Ναι, ναι, σούπερ».

Ψέμα. Η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά, που δε θα εκπλαγώ αν πηδήξει από το παράθυρο και αρχίσει να κάνει γκελ στην κοιλάδα.

«Αν γυρίσεις από την άλλη, θα ζαλίζεσαι λιγότερο», με συμβουλεύει η φωνή.

Γελάω νευρικά.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Και ν᾽ αφήσω την μπάρα; Ευχαριστώ αλλά δε θα πάρω».

«Περίμενε, θα σε βοηθήσω».

Δεν έχω καν τον χρόνο να σκεφτώ την πρόταση. Ένα χέρι ξεκολλάει τα δάχτυλά μου κι ένα άλλο με σπρώχνει απαλά από τον ώμο για να γυρίσω από την άλλη. Σε λιγότερο από πέντε δευτερόλεπτα βρίσκομαι με την πλάτη κολλημένη στο παράθυρο και τη μύτη στο ύψος ενός κιτρινόμαυρου αδιάβροχου μπουφάν. Σηκώνω το κεφάλι για να ευχαριστήσω τον σωτήρα μου (είναι αλήθεια ότι αναπνέω λίγο καλύτερα) και…

Παναγία μου! Γαμώτο! Συναγερμός: γκομενάκι!

Εικοσάρης, βλέμμα που σε κάνει να κυλήσεις στο χιόνι ακόμα κι αν το σιχαίνεσαι, καστανές μπούκλες που πέφτουν στο μέτωπό του τονίζοντας το χρώμα των ματιών του, γαλάζιο του ωκεανού, χλομή επιδερμίδα και λίγο μούσι που τονίζει τη γοητεία του… μοιάζει σαν να βγήκε μόλις από φωτογράφιση… ή από τα πιο τρελά μου όνειρα. Μήπως έχω παραισθήσεις από τον φόβο;

«Πώς νιώθεις;» με ρωτάει.

«Σερίζ!»*

Τη στιγμή που τα φρύδια του σμίγουν δείχνοντας ότι δεν έχει καταλάβει τίποτα, η ερώτησή του έχει φτάσει στον εγκέφαλό μου. Δε με ρώτησε πώς με λένε, αλλά πώς είμαι… Γαμώτο, τι χαζή!

«Σερίζ; Τι είναι, είδος κώδικα;»

«Όχι… άσ᾽ το καλύτερα».

«Με τίποτα, θέλω μια εξήγηση!»

Χαμογελάει, κάτι μεταξύ μειδιάματος και απορίας. Κι εγώ ονειρεύομαι να τηλεμεταφερθώ κάπου αλλού. Αν γίνεται, σ᾽ ένα ζεστό μέρος.

---

* Σερίζ (cerise) στα γαλλικά σημαίνει κεράσι.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Καλώς, κατεβαίνετε ή ανεβαίνετε ξανά στο Μπουρζ-Σεν-Μορίς;» γκρινιάζει ένας υπάλληλος στο τελεφερίκ.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι είχαμε φτάσει. Και χωρίς να καταλήξω στον πάτο της χαράδρας. Αλληλούια!

Πηδάω στην αποβάθρα με μια βαλίτσα σε κάθε χέρι και τον «σωτήρα» μου από πίσω μου.

«Θέλεις βοήθεια;» με ρωτάει με ένα θανατηφόρο χαμόγελο.

Αν δεν είχαμε βγει μόλις από την ίδια καμπίνα, θα γύριζα για να διαπιστώσω πως όντως μιλάει σ᾽ εμένα. Όμως, απ᾽ ό,τι φαίνεται, είτε είναι εξυπηρετικός είτε με φλερτάρει.

Όμως ξέρω τους τύπους σαν κι αυτόν: πεπεισμένοι ότι είναι ακαταμάχητοι. Δεν είναι ο τύπος μου. Επιπλέον, ο χωρισμός μου με τον Τεό είναι τόσο φρέσκος όσο το χιόνι που τρίζει κάτω από τα πόδια μου.

Θέλω να του απαντήσω: *Ψάχνω για λεωφορείο, όχι για το επόμενο ραντεβού μου!* Όμως δε θέλω και να με απορρίψει. Οπότε, διαλέγω κάτι απλό:

«Μην ανησυχείς, ευχαριστώ, καλό βράδυ!»

Φαίνεται έκπληκτος, όμως, ως σωστός παίκτης, κάνει ένα νεύμα και στρίβει προς τα δεξιά. Κατευθύνομαι προς την αντίθετη κατεύθυνση με αξιοπρέπεια, σε περίπτωση που με ακολουθεί με το βλέμμα του.

Πού είναι αυτό το καταραμένο λεωφορείο; Λογικά, θα έπρεπε να το έχω βρει σε πέντε λεπτά. Αν είχα επιλέξει τη σωστή διαδρομή από την αρχή. Η ιστορία της ζωής μου επαναλαμβάνεται!

Αρχίζω να πανικοβάλλομαι, αλλά τελικά το εντοπίζω.

Με αναμμένα φώτα και έτοιμο να αναχωρήσει.

Οχ, όχι! Δηλαδή, θα φύγει χωρίς εμένα; Φωνάζω, τρέχω, παραλίγο να πέσω, και από θαύμα ο οδηγός ανοίγει ξανά τις πόρτες.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Βάζω τις βαλίτσες στον χώρο των αποσκευών και, καθώς ανεβαίνω, πιάνω το κοροϊδευτικό βλέμμα του μορφονιού από το τελεφερίκ στη δεύτερη σειρά.

Ντροπή: στο ζενίθ. Αξιοπρέπεια: στον πάτο της χαράδρας, χαμένη μια για πάντα, σαν αυτά τα ξεχασμένα γάντια που είδα ψηλά από το τελεφερίκ.

Χαμηλώνω το βλέμμα και τρέχω να καθίσω σε μια θέση τρεις σειρές πιο πίσω. Επιτέλους αναπνέω.

Βγάζω τα γάντια μου, το κινητό από την τσέπη και διαβάζω το μήνυμα που μου έστειλε η μικρή μου αδελφή, η Βιολέτ.

Λοιπόν, βασίλισσα του χιονιού, με σνομπάρεις ή θα μου στείλεις νέα για το καινούργιο πάθος στη ζωή σου; 😉

Τρίζω τα δόντια. Χιούμορ που μετά βίας κρύβει επίπληξη. Από την άλλη, καταλαβαίνω γιατί είναι θυμωμένη. Με τη Βιολέτ έχουμε έντεκα μήνες διαφορά, στενή σχέση και κανένα μυστικό η μία από την άλλη.

Σε κάθε περίπτωση, ώσπου αποφάσισα να έρθω εδώ…

Γιατί, αντί να της τα διηγηθώ όλα, αυτή τη φορά τής εμπιστεύτηκα τα απολύτως απαραίτητα:

- παράτησα το πανεπιστήμιο και τον Τεό, τον γκόμενό μου εδώ και πέντε χρόνια·
- έχω ανάγκη να ανασάνω·
- αυτή τη σεζόν στο βουνό θα βρω την ευκαιρία να ανακαλύψω ποια είμαι στην πραγματικότητα.

Είναι η αλήθεια.

Τουλάχιστον, ένα μέρος της.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Το πρόβλημα είναι ότι, καθώς την παρακάλεσα να μην πει τίποτα στους γονείς (και, παρεμπιπτόντως, με ξέρει καλά), μάντεψε ότι της έκρυψα κάτι.

Θα είχα αντιδράσει με διαφορετικό τρόπο, όμως, δεδομένου ότι ούτε εγώ καταφέρνω να αρθρώσω με λέξεις αυτό που περνάω αυτή τη στιγμή, δεν είχα άλλο σχέδιο. Ελπίζω να το βρω σύντομα.

Με τον αντίχειρά μου πληκτρολογώ μια καθησυχαστική απάντηση:

Σόρι, δεν έφτασα ακόμη! Όλα καλά!

ΟΚ… Θα μου τηλεφωνήσεις σύντομα;

Ναι. Love u, sista

Love U too ❤
Και τηλεφώνησέ μου!

Το λεωφορείο παίρνει μια κλειστή στροφή και η καρδιά μου αναπηδά. Βάζω στην άκρη το κινητό μου για να αποφύγω να ξεράσω (θα ήταν χαζό λίγο προτού φτάσουμε) και καρφώνω τον λαιμό του σωτήρα μου. Φυσικά και γυρίζει ακριβώς εκείνη τη στιγμή.

Γαμώτο, θανατηφόρο βλέμμα.

Βιαστικά θαυμάζω το παρμπρίζ με στοχαστικό ύφος.

Έπειτα από δέκα λεπτά μετράω ένα εκατομμύριο κορδόνια, το ένα πιο άθλιο από τ᾽ άλλο, και ισάριθμες προσευχές για να μη λιποθυμήσω από τον φόβο μου, όταν επιτέλους το λεωφορείο σταματά.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Σε λίγο θα τελειώσει αυτό το εφιαλτικό ταξίδι!

Ανυπομονώ να ζεσταθώ, κι έτσι πηγαίνω βιαστικά προς τον χώρο αποσκευών για να πάρω τις βαλίτσες μου.

Κι εκεί συμβαίνει το δράμα.

Νιώθω τη δεξιά σόλα μου να γλιστράει προς τα αριστερά, ενώ το αριστερό μου πόδι έχει πάρει την αντίθετη κατεύθυνση. Κουνάω τα χέρια μου σε μια μάταιη προσπάθεια να ξαναβρώ την ισορροπία μου, όμως το υπόλοιπο σώμα μου έχει επιλέξει να ζήσει τη δική του ζωή χωρίς να συνεννοηθεί με τα υπόλοιπα μέλη, και να πέσει προς τα πίσω. Από μακριά θα πρέπει να μοιάζω με κάποια που παίζει μόνη της Twister χωρίς το χαλάκι του παιχνιδιού.

Διαρκεί μόνο μερικά δέκατα του δευτερολέπτου. Παρ' όλα αυτά, μοιάζει σαν η σκηνή να εξελίσσεται σε αργή κίνηση. Έχω τον χρόνο να φανταστώ την πτώση μου, τους πυροσβέστες, το τραύμα στο κρανίο μου και, κυρίως, το ύφος των γονιών μου όταν τους ανακοινώσουν ότι νοσηλεύομαι 700 χιλιόμετρα μακριά από το μέρος όπου υποτίθεται ότι βρίσκομαι. Αν δεν πεθάνω, θα με σκοτώσουν!

Και τότε, καθώς μου ξεφεύγει μια κραυγή, κάποιος με σηκώνει στον αέρα και, ως διά μαγείας, ξαναβρίσκομαι σε οριζόντια θέση.

Διόρθωση.

Καθόλου ως διά μαγείας. Τώρα έχω ένα στήθος στην πλάτη και δυο χέρια που δε μου ανήκουν κάτω από τις μασχάλες.

«Αν θέλεις να μείνεις πιστή στον εαυτό σου, πρωτευουσιάνα, σε συμβουλεύω ν' αφήσεις τα γυαλιστερά μποτάκια σου στο βάθος της ντουλάπας. Ή, καλύτερα, στο τζάκι, στο αναμμένο τζάκι κατά προτίμηση.

Αχά, ο βλαμμένος! Εντάξει, με βοήθησε (δεύτερη φορά μέσα στη μέρα) και μ' έσωσε πριν πέσω με τα μούτρα στο πεζοδρόμιο,

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

όμως αυτός δεν είναι λόγος να κοροϊδεύει εμένα ή τα σούπερ παπούτσια που μου δάνεισε η Βιολέτ για να κρατήσω τα πόδια μου ζεστά.

Απελευθερώνομαι και στρίβω προσέχοντας να μη γλιστρήσω.

«Σ' ευχαριστώ που με συγκράτησες. Ωστόσο, για τις ενδυματολογικές προτάσεις, πάω πάσο».

Ολοκληρώνω τη φράση μου και τον κοιτάζω συγκαταβατικά. Κι εγώ μπορώ να το παίξω, αν θέλω.

Ανοίγει το στόμα σαν να είναι έτοιμος να ρίξει καινούργια βόμβα, όμως σταματά, βγάζει το κινητό από το αδιάβροχο μπουφάν, μουρμουρίζει μια βρισιά και απομακρύνεται κάνοντας ένα νόημα με το χέρι του, που μοιάζει περισσότερο με στρατιωτικό χαιρετισμό παρά με φιλική χειρονομία.

Ναι, καλά, τον ξεφορτώθηκα τον βουνίσιο με το γαλάζιο βλέμμα.

Καλώς. Τώρα, καλό θα ήταν να μη χαθώ. Αφού έλεγξα τον χάρτη που μου έδωσε το τουριστικό γραφείο, ξεκινώ για το σαλέ.

Με τη μύτη χωμένη στο κασκόλ μου και τον σκούφο ως τα μάτια, ξεκινώ βιαστικά χωρίς να δώσω καμία σημασία στο τοπίο: έτσι κι αλλιώς, έχει παντού χιόνι κι έχω ήδη πάρει υπερβολική δόση. Το μόνο που θέλω είναι να κάνω ένα ζεστό μπάνιο ακούγοντας Μπίλι Έιλις. Εύχομαι να είναι αναμμένη η θέρμανση, γιατί σε δύο βαθμούς θα μεταμορφωθώ σε Εσκιμώα.

Εκεί! Ένα διώροφο σαλέ με βεράντες βρίσκεται μπροστά μου. Γράμματα σκαλισμένα στο ξύλο αναγγέλλουν: *Αγριοκάτσικο*. Επιτέλους!

Σηκώνω το βλέμμα: το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου αστράφτει τόσο πολύ, που ο αμφιβληστροειδής μου είναι έτοιμος να

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

αποκολληθεί. Κι αυτός ο μικροσκοπικός Αϊ-Βασίλης που κρέμεται σαν να έχει σκαρφαλώσει στο κιγκλίδωμα… Πόσο κιτς!

Προφανώς θα έχω τη Μαράια Κάρεϊ γειτόνισσα.

Ψάχνω και εντοπίζω το κουτί με τα κλειδιά που είναι κρεμασμένο δίπλα σε μια τεράστια πόρτα από σκούρο ξύλο. Πατάω τον κωδικό.

A7639#

Περιμένω μια λάμψη, έναν ήχο, όμως… σιωπή.

Πρέπει να πω ότι το να πληκτρολογείς με γάντια…

Ξαναδοκιμάζω.

A7639#

Ξανά τίποτα. Τέλεια.

A7639#

Τίποτα. Quetschi, wallou, nada.*

Αυτή η μέρα δε θα τελειώσει ποτέ;

Είμαι μόνη, είναι σκοτάδι και περίπου μείον δώδεκα χιλιάδες βαθμοί, η οικογένειά μου αγνοεί πού βρίσκομαι, δε γνωρίζω κανέναν εδώ… και είμαι εγκλωβισμένη έξω από το διαμέρισμα όπου υποτίθεται ότι θα μείνω. Σίγουρα το σύμπαν έχει κάτι εναντίον μου.

Είμαι έτοιμη να πάθω κρίση, όταν χωρίς να την αγγίξω η πόρτα ανοίγει απότομα.

Ένας τύπος με μπλουζάκι και μπράτσα γεμάτα τατουάζ στέκεται στο πλατύσκαλο έτοιμος να βγει έξω. Χωρίς παλτό, χαλαρά. Συνοφρυωμένος, με κοιτάζει σαν να έχω ένα καρότο αντί για μύτη, κι έπειτα χαμογελάει φιλικά.

«Έι! Είσαι η καινούργια συγκάτοικος; Μου είχε διαφύγει ότι θα έφτανες σήμερα!»

---

* Η λέξη «τίποτα» στα γερμανικά, στα αραβικά και τα ισπανικά.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Με τραβάει από το μανίκι στο εσωτερικό ενός υπερθερμασμένου διαδρόμου, με ξύλινους τοίχους και πάτωμα. Το μυαλό μου τρέχει με χίλια. Τι είπε;

«Συγκάτοικος;» κράζω δυνατά. «Όχι, δεν είμαι… Έχω ένα διαμέρισμα εδώ, αλλά νομίζω ότι μου έδωσαν λάθος κωδικό».

Ο τύπος με τα τατουάζ τρίβει τον αυχένα του κι έτσι σηκώνεται το μπλουζάκι του και αποκαλύπτει ένα καινούργιο τεράστιο σχέδιο. Του έχει απομείνει ένα εκατοστό καθαρού δέρματος;

«Για τον κωδικό είναι δικό μου λάθος, τον αλλάξαμε εξαιτίας μιας κοπέλας με υπερβολική αυτοπεποίθηση».

«Αχά».

«Ωστόσο, δεν υπάρχει άλλο ελεύθερο διαμέρισμα εδώ. Είσαι η καινούργια εργαζόμενη στον παιδικό σταθμό;»

Γνέφω καταφατικά με μισή καρδιά και τελείως αποπροσανατολισμένη.

«Πάλι δεν ενημέρωσαν ότι το διαμέρισμα είναι για συγκατοίκηση. Πόσο εκνευριστικοί! Ευτυχώς που έπεσα πάνω σου. Παρεμπιπτόντως, είμαι ο Ένζο. Εσύ;»

«Σερίζ, όμως…»

«Αυτό είναι το αληθινό σου όνομα;»

«Ναι», κάνω γκριμάτσα. Έχω συνηθίσει να μου θέτουν αυτή την ερώτηση.

Μπορώ να προβλέψω τη συνέχεια: *Χειλάκια πετροκέρασα; Εσένα βάζουμε πάνω στην τούρτα;* Και όλα τα ηλίθια αστεία.

Παρ᾽ όλα αυτά, απλώς χαμογελάει.

«Εντάξει, Σερίζ! Θα δεις, το διαμέρισμα είναι σούπερ και οι συγκάτοικοι συμπαθητικοί».

Πώς; Πόσοι συγκάτοικοι; Αλήθεια τώρα; Δώστε μου σκοινί να κρεμαστώ.

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Μισό λεπτό, θα τηλεφωνήσω στο τουριστικό γραφείο, σίγουρα θα υπάρχει κάποια λύση…»

Αρχίζει να χαχανίζει.

«Στη μέση της σεζόν, στο χιονοδρομικό Λεζ Αρκ 1950; Έχεις την οικονομική δυνατότητα να ξοδέψεις τον μισθό σου στο ενοίκιο μιας εβδομάδας;»

«Εεε… στην πραγματικότητα… όχι».

«Εκτός αν σου βρω κάτι στην κοιλάδα και παίρνεις κάθε πρωί το τελεφερίκ…»

Τα δάχτυλα των ποδιών μου σφίγγονται μέσα στα γυαλιστερά μποτάκια μου. Δεν υπάρχει περίπτωση! Ποτέ ξανά το τελεφερίκ! Προτιμώ να πεθάνω ή, τουλάχιστον, να προσπαθήσω να μείνω σ᾽ αυτό το διαμέρισμα για κάποιες μέρες.

«Ειλικρινά, θα είσαι καλά εδώ», καταλήγει ο τύπος με τα τατουάζ κι ένα γοητευτικά μουτρωμένο ύφος. «Δε θέλω να καυχηθώ, όμως τα κορίτσια εδώ γύρω ονειρεύονται να μείνουν στο Αγριοκάτσικο», προσθέτει και κάνει φιγούρα με τους δικεφάλους του.

«Γι᾽ αυτό χρειάστηκε ν᾽ αλλάξετε τον κωδικό;»

Σηκώνει το βλέμμα του στον ουρανό σε απόγνωση.

«Ακριβώς! Όμως καλύτερα να αποφύγεις το θέμα με την Τινά, την αγχώνει πολύ».

«Την Τινά;»

«Την τρίτη συγκάτοικο».

«Πόσοι είστε, συνολικά;»

«Τέσσερις μαζί μ᾽ εσένα. Η Τινά, ο Μπενζαμέν κι εγώ. Η αδελφή μου, η Λιλού, κοιμάται εδώ κατά καιρούς, όμως πηγαίνει ακόμη στο λύκειο κι έρχεται κυρίως για να κάνει σκι.

«Εντάξει».

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Κι εσύ, εκτός από το να εργάζεσαι στην εκπαίδευση, τι ήρθες να κάνεις εδώ;»

Η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο.

«Πώς;»

Αν κρίνω από την αντίδρασή του, η απάντησή μου ήταν λίγο απότομη.

«Δηλαδή, τι σου αρέσει; Σνόουμπορντ, χιονοπέδιλα;»

«Εεε… απλώς να αναπνέω καθαρό αέρα, κάτι τέτοιο…

Με κοιτάζει καχύποπτα, όμως ξαναβρίσκει γρήγορα το χαμόγελό του.

«Εντάξει… ωραία, δε θα σε κρατήσω άλλο, ανέβα! Είναι στ᾽ αριστερά, στην κορυφή της σκάλας. Και καλή τύχη με τον ανεμοστρόβιλο!»

«Με τι;» τον ρωτάω αιφνιδιασμένη.

«Δεν ήθελα να σου χαλάσω την έκπληξη!» λέει γελώντας πλατιά. Μου κλείνει το μάτι συνωμοτικά, φοράει ένα φούτερ (επιτέλους!) και βγαίνει σαν να έχει έξω είκοσι βαθμούς, αφήνοντάς με σύξυλη στον διάδρομο.

Τι φάση αυτός ο ανεμοστρόβιλος;

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Éditions Auzou, 2025/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

24 κεφάλαια για να ανοίξεις πριν από τα Χριστούγεννα

Ένας μήνας μέχρι να σπάσει ο πάγος

Ένα κερασάκι στο βουνό…

Ή μια Σερίζ στο βουνό! Είναι ξεκάθαρο ότι είμαι έξω από τα νερά μου. Εμένα μου αρέσει το χιόνι μόνο στις χιονόμπαλες. Όμως εδώ υπάρχει παντού! Τι άγχος κι αυτό!

Και το χειρότερο; Πρέπει να μείνω με τρεις συγκατοίκους. Η Τινά και ο Ένζο φαίνονται συμπαθητικοί, όμως με τον Μπεν ξέσπασε πόλεμος. Αν δεν ήταν τόσο σέξι και ενοχλητικός…

Μα τι κάνω εδώ; Η αδελφή μου πιστεύει ότι άφησα τον πρώην μου και το πανεπιστήμιο για μια εποχική δουλειά… Όμως δεν τα έχω αποκαλύψει όλα στην οικογένειά μου.

Η αλήθεια είναι ότι θέλω να ανακαλύψω ποια είμαι πραγματικά. Και ποιος ξέρει; Ίσως ο έρωτας να με περιμένει στο τέλος μιας πίστας του σκι!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΓΑΠΗΣ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ ΜΕΤΡΗΣΗΣ

Ένα νέο κεφάλαιο για να ανακαλύπτεις κάθε μέρα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800
psichogios.gr ✉ info@psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6592-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32798